У великому зеленому ящику жили Айстри — Фіолетка і Біланка. Красувались вони високо над землею, на балконі сьомого поверху. Айстри дуже пишалися — адже під ними розстилався такий великий світ!

Рано-пораненьку десь там внизу двірник починав поливати асфальтові доріжки, і Айстри прокидалися. Граціозно підводили голівки і милувалися Сонечком, ранковим повітрям і кучерявими хвильками хмар. Поливали водицею і їх, і вони почувалися щасливими. Айстри не єдині мешкали на балконі. Мали сусідку — стару Настурцію. Вона не була старшою за них, але не могла зрівнятися з Айстрами свіжістю і ніжністю своїх пелюстків. А хто їй винен? Подейкують, наче хазяйка загубила її, коли висаджувала квіти, аж потім, уже прив'ялену, знайшов хлопчик і посадив, та ще й у невеличку бляшанку з-під консервів.

Отож Настурції випала кепська доля. Але яке діло до того гарним і свіжим Айстрам? Хіба можуть вони втриматися від спокуси похизуватися Своїми перевагами над іншою квіткою, коли стара Настурція своїм кволим виглядом дає їм таку нагоду?

Якось господиня винесла на балкон велике барильце з водою, а в ньому--жовто-сліпучі, величні Гладіолуси. Айстри занепокоїлися. Адже їхня трохи холоднувата краса потемнішала на тлі шляхетних і ніжних Гладіолусів.

Як вони пишаються! — шепнула Біланці Фіо-

летка.

Хизуються, що прибули з Великого Саду,— похитала голівкою у відповідь білява красуня.

— Таке скажеш!—чомусь почала сердитись на подругу Фіолетка.— Де б там вони не росли, а зараз їх купили на ярмарку.

— А вас хіба не купили? — несподівано озвалася стара Настурція.

Тітонько,— уїдливо відказала Фіолетка,— квітам не можна сваритися, бо вони втрачають красу і свіжість.

— Кому ти говориш? — голосно підхопила Біланка.— Вона ж приїхала з села!

Квітам досить набридли шкилювання Айстр над старою Настурцією. Дивно, чому вони злостивлять-ся? Живуть довше всіх — до пізньої осені, милуватися б світом, радіти. А вони невдоволені, всім заздрять.

Ніхто не чекав, що Гладіолуси втрутяться в цю небезпечну розмову.

— Ми ніколи не були в селі,— сказали вони тихо.— Чи не могли б ви розповісти нам про нього? — чемно звернулися вони до старої Настурції.

А Біланка невгавала.

— Що там може бути цікавого?

— Коли я згадую наш квітник у селі, я почуваю себе щасливою,— почала стара Настурція, наче й не чула Біланки.— Я пам'ятаю ласкавий дотик Літнього Вітер ця, брата Літнього Дощика, відчуваю глибоку і пухку землю. Жилося там, наче у казці, і навіть траплялися з нами майже казкові історії. Якось наша улюблена Мальва закохалася в Літака.

— Як то? — стрепенулися Айстри. Вони теж над усе любили історії про кохання.

— О! Розкажіть, будьте ласкаві,— так ніжно попросили Гладіолуси, аж всім здалося, що вони теж когось кохали.

— Мальва була першою красунею в нашому квітнику, але ніхто не заздрив, кожна квітка визнавала її першість. До того ж вона була ще й доброю і милою до всіх, тож і мала прихильність. Але найбільш марив нею чорноокий Соняшник. Життя здавалося йому прекрасним, бо на світі є Мальва. Вона теж примітила ставного красеня. Квіти вже й готуватися почали до весілля — бучного та радісного, як водиться. Мабуть, все воно так і було б, та одного ранку Мальва побачила Літака. Він кружляв високо в небі, блискучий, сріблястий, і Мальва відчувала, як радісно затремтіло її серце від його далекого мужнього гуркоту. Волошки першими помітили хвилювання Мальви.

— Мальво, Мальво, схаменися,— раяли вони.— Хіба можеш сподіватися на ту далеку птицю? Ти глянь, який навколо нього вітер свище!

— Не чіпайте її! Нікому не вільно чуже серце судити,— гнівалися Чорнобривці.

А Соняшник усього того не помічав. І навіть тоді, коли Мальва підіймала свої блакитні очі до неба, шукаючи в ньому Літак. Соняшник бачив тільки її замріяний, прекрасний погляд і ще більш розквітав од щастя.

Йому хотілося піклуватися про Мальву, і коли довго не було дощу, збирав по крапельці нічну росу на своє лапате листя, щоб напоїти свою спраглу кохану квітку.

А Мальва вмивалася тією росою, чепурилася, і виглядала Літак, і тремтіла схвильовано пелюстками, і все чекала на своє сріблясте кохання.

Соняшник не наважувався зізнатись Мальві, а тільки милувався нею та пильнував, щоб не продрімати нічну росу.

Одного разу десь узялося кривоноге Жабеня та й, чалапаючи, перехилило Соняшників лист, розлило росу.

— Що ж ти накоїло? — жахнувся Соняшник.

— Даруйте, я не навмисне,— проквакало вайлувате Жабеня. Воно, як і всі, поважало Соняшника.

— Чим же тепер вмиється Мальва?— тужно прошепотів Соняшник.

Жабеняті стало жаль Соняшника, який віддав свою вологу і вже так перевівся, що аж дивитись на нього сумно.

— Ви б краще подбали про себе! — з обуренням відказало Жабеня.— А Мальві нехай дає воду її Літак!

І пострибало, а Соняшник враз усе пригадав, зрозумів, і з того часу почав ще більше в'янути.

— Нехай,— шепотів він,— аби вона була біля мене, аби вона була щаслива,— і його гарна, важка голова схилялася ще нижче.

Вдосвіта Мальва, як завжди, чекала, коли Соняшник віддасть їй нічну росу. Час минав, а від Соняшника — ні краплі.

— Отак він кохає мене! — з викликом, щоб чув Соняшник, скопилила свої милі вуста.

— Знає, що мені треба вмитись, причепуритись, ось-ось Літак пролетить, а він ту росу, мабуть, сам випив.

Глянули всі на Соняшника і принишкли. Коли і Мальва озирнулась, побачила схилену до самого долу Соняшникову голову. Його зів'яле, пошерхле листя звисало до землі, і тільки в одному з них блищали, наче сльози, кілька крапель вологи.

А в цей час високо в небі гуркотів, зникаючи в блакитному безмежжі, сріблястий красень Літак.